ти неща, каквато ние сме принудени да не-
излъжем отъ нашия биографически
сборникъ, като непочрезъ да ту отдѣ-
лимъ нѣкоя степень въ историята на на-
учния напрѣдъкъ.

Ние обаче немислимъ че сиромаши-
ята е била за философа на отколѣшни-
тѣ години пречка по голѣма отъ колко-
то общото невѣжество на народа. Фило-
софътъ не само никаква помощь не е че-
калъ отъ современницитѣ си, но отдѣ-
лякой се е мъчалъ да го отчае и да му
направи хиляди пречки. Не везето
човѣцитѣ не оцѣняватъ онѣзи работи
на които слѣдствията отпослѣдъ не
познаватъ, и на радо сърце ругаятъ всяко
нѣщо което е по-горѣ отъ тѣхнотo разбо-
ране, а по нѣкога дори се и въсмуватъ и
готови се и да нападатъ нѣщо. Про-
шествието съ Демокрита не е токо
то единично, непротивъ то е примѣръ
който може да се сѣщуне и безъ невѣже-
ството на отколѣшнитѣ врѣмена. Не
само учени и въ нашия просвѣщенъ
и напрѣдочелъ вѣкъ си видѣли приятели
тѣ си дори и самитѣ си семейства про-
тивни на Абдерита. Безпрекословно Невѣжеството на
народа е било голѣмото зло отъ което
е страдала древнята философия много
повече отъ нерѣдко отъ рѣдкитѣ нати-